Porto opłacono ryczałtem

Ч. 24 (459). Неділя, дня 10. червня 1928. Рік X.

Адреса Редакції і Адміністрації „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ ПЕРЕМИШЛЬ, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807 Передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. Передплату з Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно для Америки $2^1/_2$ дол. річно.

Ціна примірника 25 с.

Редактор приймає щодня від год. $1^1/_2$—$2^1/_2$.

Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

ТАРИФА ОГОЛОШЕНЬ: за текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол., для дрібних промисловців укр. інстит. 0·16 зол. Дрібні оголошення по 0·15 зол. за слово, найменше дрібне оголошенне 1 зол., для шукаючих праці подані безпосередно до Адміністрації по 0·10 зол. за слово. Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

БРАТ — БРАТОВИ!

З Закарпатської України лине просьба до нас — галицьких Українців: Просить нас „зранений брат“, щоб ми прийшли в поміч йому, розбудили в ньому приспану національну свідомість і вказали шлях, яким він має йти до нашого найвищого соборницького ідеалу.

Ця просьба, поміщена в ч. 22 нашого часопису, мотивована є тим, що українське молоде покоління на Закарпатті, не виносить з рідної хати нашого національного ідеалу, бо нікому йому дати цей ідеал. Старше покоління, що виросло в мадярськім ярмі, так до цего ярма привикло, так з ним зжилось, що українські батьки і діти розмовляють по мадярськи. Вони ніби „руснаки“ по традиції, але дихають мадярським духом. Треба отже в молодь вдунути українського національного духа, треба її пригорнути, приголубити...

Закарпатські Українці живуть тепер серед таких обставин, серед яких ми жили в 60-их роках минулого століття. Всім нам добре відомо, які благодійні наслідки мали наші взаємини з Придніпрянською Україною, який переворот зробила в Галичині Шевченкова поезія, писання Куліша, Кониського, а опісля Грінченка А пропаґаторами українських ідей в Галичині була наша молодь. От-ті „вечерничники“ — ті ентузіясти українства — ті Заревичі, Згарські, Танячкевичі — як студенти пішли перебоєм між молодь світську і богословську і доконали великого діла — дали почин великому українському рухови, який вкоротці заволодів над цілим громадянством і зліквідував всесильне у нас москвофільство.

Цего самого може доконати на Закарпаттю тамошня молодь, вихована на національних ідеалах. Вона, тільки вона за кілька чи кільканайцять літ змінить світогляд тамошного „руснака“. Вона перенесе народнього духа на село, як лишень появиться між тамошною богословською молодю такий ентузіяст, як був наш Танячкевич в 60-их роках минувого століття.

Інстинктовно чують це свідомі українські одиниці на Закарпаттю і тому шлють нам просьбу, щоб ми приняли закарпатських ґімназистів, семинаристів, ґімназисток і семинаристок на ферії, щоб вони в нас набралися рідного духа, національного одушевлення, щоб запізнались з нашим життєм-буттєм, з нашим національним дорібком і вернувши домів, на свою рідну землю, щоб ширили культ всего рідного між своїми товаришами і товаришками, щоб освідомляли змадяризованих своїх батьків.

Признати треба, що наші закарпатські брати самі горнуться до нас, самі шукають спільчого шляху з нами. От недавно закарпатські церковні єрархи — всі як один — були дорогими гістьми нашого Митрополита, тамошний Василіянський Чин запросив наших найрухливіщих оо. Василіян до праці в тамошнім чині і тим задокументував наше обєднанне церковне і національне. В тім напрямі повинні ми іти далі і зробити все, чого від нас домагається Закарпатська Україна — зробити під гаслом: „Брат — братови“.

Тому апелюємо до нашого Всч. Духовенства, до нашого шан. Учительства і шановного свідомого Селянства, щоб сповнили просьбу наших закарпатських братів і розібрали тамошну шкільну молодіж на ферії, Апелюємо до нашої університетської і ґімназійної молоді обох полів, щоб кожде з них взяло зі собою на ферії товариша чи товаришку з Закарпаття Нехай вони, наші закарпатські брати з нашою молодіжею зжиються, хай разом заглянуть до наших читалень, на наші театральні вистави, фестини, хай возьмуть в них активну участь, хай прислухаються нашій рідній пісні, нашій мові. Жертва це невелика з нашої сторони, а принесе велику прислугу нашій національній ідеї. Тому апелюємо також до наших академічних орґанізацій, щоб спопуляризували між своїми членами цей проект.

Зокрема наша богословська молодіж повинна піти на зустріч своїм братам-богословам з Закарпаття. Вже минулого року закарпатські богослови висловили бажанне — прогулькою вибратись до Галичини. Як зачуваємо, цим пляном дуже радуються наші передові священики-парохи. Треба лишень цей плян зреалізувати і цю справу повинна взяти у свої руки наша богословська молодь. Плянована богословська прогулька повинна відбутись в часі, коли в наших відпустових місцях, як Кальварія, Зарваниця, Гошів, Крехів, Жовква і тд., буде велике число прочан і духовенства, бо ходить о це, щоби закарпатські богослови стрітились око-око з народними масами, щоби приглянулись душпастирській праці нашого духовенства. Якби богослови у кождій дієцезії утворили окремі комітети, якіб занялись закарпатськими прогульковцями-богословами, то ті комітети вже подбалиб про уложення „маршруту“ прогульковців, при чім узгляднять і взірцево ведені парохії, якіб прогульковці звиділи.

Кидаємо тих кілька думок нашому громадянству, нашій молоді під розвагу і сподіємось, що просьба наших закарпатських братів не прогомонить безслідно. Національний обовязок велить нам зробити в тій справі все, що в нашій силі зробити, Тому просимо під кличем „Брат — братові“ зголошувати, хто мігби приняти закарпатського учня чи ученицю на ферії. Хтож не може з якихсь причин принями в себе нікого, хай тим способом прийде тій акції назустріч, що перешле даток на покриття коштів подорожи тих закарпатських учнів і учениць, які не в силі тих коштів покрити.

Ще раз пригадуємо, що сюди може приїхати на вакаційний побут старша закарпатська молодь в віці 14—18 літ, як це зрештою було оповіщено в ч. 22 „Укр. Голосу.“

Зголошення слати до „Укр. Голосу“ Перемишль.

Щораз яснійше!

Дуже вірно представив автор о. С. в передостанньому числі „Укр. Голосу“ в статті „**Облудники**“ боротьбу „Нової Зорі“ з візантійством, як боротьбу одного нашого епископа, спомаганого деякими оо. Василіянами, проти галицького митрополита Шептицького. Це справді ніщо іншого, як кампанія проти нашого митрополита. Шкода, що автор о. С. навів тільки загально в своїй статті письмо митрополита „Про стисле заховання церковних обрядів“ (ч. 43/Орд., гл. „Львівсько-Архіеп. Відомости“, р. 1926, ч. III ст. 2—4). Тут треба справу висвітлити докладно. Що-йно по прочитанню цілого письма митрополита розясниться неодному в голові і він побачить „куди стежка в горох“.

Ось це письмо:

Заховання всіх приписів обрядових є важним обовязком священика. У нас тим важніщим, що *самоволя* у виконанню, пропущуванню або змінюванню впроваджує з одної сторони до літурґічного хаосу, який у високій мірі шкодить опінії нашого клира як перед латинниками, так і перед православними, а з другої сторони та самоволя, о скільки *веде до повільного латинізовання нашого обряду, є просто противна духови католицької Церкви,* яка не хоче латинізувати східних обрядів. *Таке латинізовання східного обряду,* у нас ще й в того огляду *шкідливе і нам і справі католицької церкви на Сході,* що дає православним хибне поняття про католицьку церкву, та зражувалоб їх і відпихалоб від тої Церкви навіть тоді, колиб були склонні до зближення до неї. Вже і *законно через провінціональні собори* зроблені в нашім обряді зміни, що зближають його до лат. обряду, є до певної міри *анахронізмами* і нам виробили поняття східних людей, що маємо обряд *не чисто східний, а якийсь мішаний латинсько-грецький обряд.* Тому то вважаю своїм обовязком звернути увагу Всеч. Духовенства бодай на деякі обрядові звичаї, які поволи під впливом латинізування зміняються у нас — на нашу чим раз більшу шкоду.

1) Вводиться декуди звичай неспівану Службу Божу так правити, що вірні, навіть стоячи о кілька кроків від престола, не мають можности ані слова почути з того, що священик говорить, навіть читання Апостола і Євангалія..

2) Входить у звичай, що священик навіть на „возгласи“ і споминання Пресв. Тройці *не робить знаку св. хреста,* хоч загальний *звичай візантійської Церкви,* а особлившим способом у нашого народу цего жадає.

3) Входить також лихий звичай опускати перед Службою Божою молитви, які перед іконостасом мають відправлятися...

4) І *позалітурґічні звичаї, які були все ціхою вірних нашого обряду,* поволи затрачуються, *рівняючи дорогу до переходу на лат. обряд.* Затрачується подекуди звичай *три рази хреститися, заступається цей звичай латинським звичаєм раз хреститися;* затрачується звичай *три пальці складати при хрещенню...*

5) Деякі обрядові зміни, що увійшли в звичай нашої церковної провінції, хоч і не відповідають духови *східного обряду,* можуть і повинні бути толеровані, коли нарід до них привик і привязує до тих змін якусь вартість. Усі прочі зміни антиобрядові, яких нарід навіть не спостерігає, повинні бути з часом усунені, як цего буде потреба, хочби *на провінціональнім соборі.* А на будуче думаю, що ніяким чином *не можна вводити нових обрядових змін, які зближалиби наш обряд до латинського, або які випливалиби з латинських понять про обряд.* А вже непростиме таке обходження з обрядом, що випливає з глупого наслідування тих ошибок, яких часом допускаються священики, *не знаючи навіть свого обряду і інтерпретуючи його хибно...*

Отсе в головних виїмках те письмо митрополита. Прошу звернути тепер докладну увагу на підчеркнені мною уступи й слова і над ними застановитися, прошу пригадати собі ще до того передвоєнне послання митрополита „Божа Сійба“, за яке шарпалося імя нашого митрополита у Римі і в заграничній пресі, прошу памятати, що ціла діяльність митрополита націхована при вязанням і любовю до візантійського обряду — і прошу рівночасно відсвіжити собі в памяти всі атаки „Нової Зорі“ на візантійство. Крім того прошу не забувати, які люди стоять аа тою „Новою Зорею“. Хто хоч дрібку визнається в наших церковних відносинах, цей відразу зрозуміє, що ніхто інший, як саме патрони „Н. Зорі“ мусіли почутися діткнені натяками митрополичого письма на незаконність всяких обрядових змін, на шкідливість легковаження обрядових приписів, на латинщення нашого обряду, на його нерозуміння і тд. Хиба всім відома станиславівська практика хиба кождий знає, що деякі оо. Василіяни не хрестяться так, як приписує обряд, що в деяких василіянських церквах викинено „Поклони“, заведено латинські звичаї ітд. ітд.

Таким чином тісна дружба одного нашого епископа-латиніста з деякими нашими оо. Василіянами і спільна їх боротьба в „Новій Зорі“ проти митрополита-візантійця є хиба доволі прояснена.

Та боротьба боротьбі не рівна. Бували й бувають на Божому світі непорозуміння між поодинокимм епископами, бували ворожнечі між монахами й епископами, але при тих непорозуміннях чи ворожнечах не приходило ніколи, о скільки мені відомо, де таких „воєнних методів“, як це бачимо тепер.

Прошу тільки прочитати собі статтю: „Як може бути вирішене візантійське питання“, підписану якимось „Альфа“ (гл. „Нова Зоря“, ч. 37). Щож тут знайдете? Тут відразу ставиться „дух візантійський“ (чисто обрядовий!!) проти духа католицького! „Дух візантійський це „хороба“, яка є пригожим леговиском українського вибуялого **хамства**“ (ой, отче редактор, як не лицює вам те слово!). В боротьбі за „візантійство“ (східний обряд!) „ходить о справи катол. церкви і віри“!! „Дух візантійства“ це „контраст“, це антитеза духа католицького“! „Між напрямом кат. а візант. духа ніколи не може бути перемиря, бо й на Великдень сонце бореться з пітьмою. Між світлом а тьмою ніколи не може бути ані на хвильку згоди“... „Візантійський дурман“ пхає наш народ „у пропасть схизми, як це йому в минувшині удавалось“. „Візантійство не тільки доторкає, але навіть **квестіонує** катол. Церкву, справу віри, релігії й етики“... В душі „візантійця“ нема „Божого царства з віри й покори“...

Іншими словами: Справжній католицизм знаходиться тільки в Станиславові на Липовій улици і в львівському монастирі оо. Василіян в келії о. редактора! **Всі візантійці враз із митр. Шептицьким це самі схизматики й еретики!!**

Ось до чого договорилися „**новоряни**“.

Сумно воно й невесело. І то подвійно сумно. Раз тому, бо з того виходить, що всі наші дотеперішні епископи від Кирила Терлецького й Іватія Потія почавши, а на митрополиті Шептицькому скінчивши, всі наші „уніятські“ діячі загалом, які обставали за своїм рідним східним обрядом, це все були й є люди підшиті „схизматицьким“ духом, ба що більше, навіть папи, **котрі строго приказували нам придержуватися східного обряду, це були також самі „схизматики“**; а по друге сумно тому, бо такі методи боротьби з ненависним декому митрополитом та ідеєю, яку він заступає, вказують на щораз гірший умовий стан патронів і редакторів „Нової Зорі“. А воно преці сумно бачити своїх ближніх, і то на визначніщих становищах у такому стані. Вкінци сумно воно ще й тому, що помимо такої підпальної боротьби проти голови церковної провінції, деякі священики ще й далі передплачують і читають „Нову Зорю“! — о. О.

(**Від Редакції:** Містимо це письмо визначного нашого священика сільського і висловлюємо при тій нагоді щирий жаль, що наш заслужений чин оо. Василіян дає себе втягати в таку акцію, як боротьба проти Митрополита!!!).

Спростовання.

Відносно до поміщеної в часописі „Український Голос“ ч. 19 (454) з дати неділя дня 6. травня 1928 статті під заголовком „Отче Ігумен не лютьтеся“ — прошу на основі арт. 32 пресового декрету помістити безплатно в найблизшім числі „Українського Голосу“ на першій стороні більшим друком (таким, як названа стаття) отсе моє **спростовання:** Ціла названа висше стаття, в якій означено мене словами „львівський василіянський ігумен о. Г.,“ „головний махер у редакції „Нової Зорі“, „лютий і войовничий ігумен“ — та закинено мені, мовби слово „хам“ було в моїх устах ще дуже лагідним прозванням противника і мовби груба, плюгава неправда, брехня була найзвичайнійша моя зброя, — ціла ся стаття є щодо свого змісту незгідна з правдою, а з осібна є неправдою, мовби я „в орґані християнської орґанізації, яким є „Нова Зоря“, поборював і лаяв християнських і то заслужених наших священиків та цим підкопував повагу духовенства в суспільности“, як рівнож є неправдою, мовби то „загальні збори священичого товариства “Єдність“, які відбулись 23. квітня ср. у Львові, осудили остро мою роботу як негідну та мусіли станути в обороні поневіряної мною чести загалу українського духовенства“ Навпаки є правдою, що я ніколи і нігде не поборював ані не лаяв наших священиків ані не підкопував поваги духовенства, — дальше є правдою, що на згаданих загальних зборах священичого товариства „Єдність“ ніхто мене не осудив, ніхто не назвав моєї роботи негідною, ніхто мені не закинув, будьтоби я поневіряв честь українського духовенства а навіть взагалі ніхто на тих зборах не говорив про мою особу ані про мою діяльність, — в кінці є правдою, що між резолюціями ухваленими на тих зборах нема ані одної, яка булаби спрямована проти моєї особи, — як це доказує навіть звідомлення з тих зборів надруковане в самім „Українським Голосі“ з 13. травня ср. ч. 20 (455). — Львів, дня 30. травня 1928 р.— *о. Теодосій Тит Галущінський ЧСВВ.*, львівський василіянський ігумен.

Зїзд хліборобів Чехословаччини.

(від нашого кореспондента в Празі).

Чехословаччина почала урочисто святкувати ювилей 10-ої річниці своєї державної незалежности. Почин цей зробили хлібороби, що зорґанізовані тут у могутню партію хліборобського й малоземельного люду (аґрарники), яку протягом майже двайцяти літ веде один із найвидатніщих сучасних чеських державників Др. Антонін Швегла — теперішній премер-міністер Чехословаччини.

Ще перед півтора місяцями Прага була занепокоєна ворожим теперешній владі, орґанізованим чеськими соціялістами та комуністами виступом у самім серці Праги — на Старомійській площі, де поліція примушена була силою розганяти соціялістично-комуністичних протестантів, що без урядового дозволу стягли були туди багато народу, аби протестувати проти урядового додатку до закону про соціяльне забезпечення. Підчас цієї демонстрації соціялістично-комуністичні ватажки обвинувачували правительственну більшість сойму, а зокрема аґрарників і казали, що вони не мають жадної симпатії серед прицюючого населення Чехословаччини, що, мовляв, колиб зібрався сільський люд, якого репрезентують аґрарники, то цей люд суворо осудив-би політику провідників хліборобської партії та пішовби за ними — соціялістами й комуністами.

На це преса чехословацьких хліборобів коротко й спокійно відпола: „Не погрожуйте нам, бо нам не страшно. Незабаром побачите й почуєте, за ким іде наше селянство“...

І справді, рівно за півтора місяці — в днях 16 — 17 травня ц. р. Прага була свідком небувалого ще в історії чеського народу по свойому величезному розмірі зїзду працюючого коло землі селянства чехословацької держави. На ці дні партія хліборобів призначила своїм членам, селянам-хліборобам, урочисто відсвяткувати десяту річницю своєї державної незалежности і надіслати до Праги делеґатів, якіб привітали свою столицю — „матічку злату Прагу“ та уряд вільної своєї держави. В часі цього зїзду було приготовлено й урочисте відкриття VIII господарської вистави в Празі.

Але соціялістично-комуністичний табор захотів стати на перешкоді зїздові хліборобського люду. Коли централя партії хліборобів звернулася до маґістрату міста Праги, аби випозичив на три дні помешкання мійських народніх шкіл для

нічлігу селянам, то мійська рада, де соціялісти з комуністами мають більшість, відмовила дати школи для селян на ті дні. Вся преса Чехословаччини, окрім, соціялістичні очивидно, з обуренням зустріла цю постанову мійської ради пражської. А з провінцій Чехословаччини від сільського люду посипались листи до Праги із загрозою: „Ніколи не забудемо сеціялістам, що відмовили нам переспати в пражських школах! Прийдемо, хочби прийшлося й на вулиці ночувати!“

І село рушило до своєї столиці...

Сама централя партії Швегли мабуть не сподівалась, що цей рух набере такого характеру й досягне таких розмірів. Та добре зорґанізований центральний апарат хліборобів не стратив голови й дав собі раду. Вже на тиждень перед днем зїзду вязувалось, що лиш окремих потягів — замовлених для учасників зїзду окружними орґанізаціями хліборобів має прибути до Праги більше як сто. Разом із цим частина хліборобів зорґанізованих у відділи т. зв. „сільські їзди“ (відділи хліборобської кінниці, що має цілу орґанізацію в Чехословаччині з централею своєю в Празі званою „ґенеральний штаб сільскої їзди“, вирушила до Праги і з провінції на конях — верхівцями.

У Празі почалися горячкові приготовання. Сотки відпоручників хліборобської централі вишукували помешкання, влаштовували їх для нічлігу. Так само змобілізована була велика кадра розпорядчиків на день офіційного свята. Дирекція столичної поліції наперід оповістила населенню Праги, як воно мусить заховуватись в часі походу Прагою сільського люду та видала строгу інструкцію для руху в столиці.

Вже з ранку 16-го травня вулиці Праги почала заливати ріжнобарвна сільська маса, що сунула із мійських залізничих стацій до міста — поспішала до інформаційних бюр своєї партії за вказівками.

В той-же день о 12 годині відбулося урочисте відкриття господарської вистави в Промисловім Палаці — на самій виставі. При вході до цього палацу поміщений був величезний напис: „Дар хліборобів республиці к ювилею 1918 — 1928. Глубша борозна — оріть до глибини! Праця для самозабезпечення — од самозабезпечення до свободи!“— Промовницька естрада в центральн. салі палацу була оздоблена погруддям президента Масарика й портретами семи міністрів, що за час істнування держави тримали уряд міністра хліборобства. Тут були присутні майже всі міністри теперішнього уряду, представництва законодавчих установ держави, багато членів дипльоматичного корпусу пражського й почесні гості — делеґації болгарська, югословянська та румунська! Першим промовив посол сойму Адольф Прокупек. Він сказав, що сьогорічна вистава є найвизначніщою ославою, якою чехословацький хлібороб маніфестує свою віддану любов до держави в ювілейнім році першого десятиліття республики чехословацької. Потім промовляв міністер хліборобства Др. Срдінко, який і оголосив виставу відчиненою.

Сьогорічна господарська вистава Чехословаччини багацтвом експонатів, смаковитим улаштуванням, величезною кількостю державних і приватних установ, ріжних фірм, окремих господарств, що взяли участь у ній — перевисшила всі попередні вистави.

Тогож дня од 2½ год. пополудні був улаштований „день народніх звичаїв“ на грищі спортового клюбу „Спарта“. Тут селяне з ріжних частин Чехословаччини демонстрували ріжні свої звичаї — весілля, обжинки, маєві забави, вуличні забави, ріжні гони, танці, співи й т.п. Це був найріжноманітніщий, багатобарвний фільм, що відогравався на великій площі перед многотисячними глядачами, що заповнили місця на величезнім грищі „Спарти“ аж по самі береги.

Але наймогутніще свято відбулося в четвер 17. травня. О ½ 9 години рано розпочався маніфестаційний похід селян через усю Прагу. Вже перед семою год. рано головне бюро хліборобів одержало останні відомости, що прибуло на свято аж *чверть міліона сільського люду*. Розпорядчики знайшли можливим помістити в поході лише половину, боячись, аби похід не забрав цілого дня, бо й так він тривав цілих чотири години. І нім взяло участь 120.000 піших і 3.000 сільської кінниці. Вся ця армія селян маршерувала у своїм національнім убранні. Ще ніколи Прага не мала такого перегляду народніх одягів своєї держави, як це було в четвер 17 травня. Не тільки фахівці але звичайні горожане захоплювались богацтвом, мальовничостю та оригінальностю тих одягів, що його кожна народність цієї невеличкої держави так заховала та так його любить і шанує. Цілі величезні ґрупи люду з Морави, Чехії, Шлеська, Словакії й Підкарпаття одяглися у те, що *вони носять в найбільші* свої народні свята.

Кожна ґрупа, що репрезентувала свій повіт, ішла в супроводі власної орхестри. І 170 орхестрів селян-хліборобів наповняли вулиці Праги своїми кращими народніми мельодіями.

Спокій, поважність, зразковий лад в рухові, здорове розуміння ваги й значіння події та бадьорість у постатях і радісні лиця — це загальний образ походу цієї безконечної маси людей.

Вони несли із собою й таблиці з виписаними гаслами.

Десятки тисячів старих пражаків широкою стіною заповнили обі сторони вулиць, де відбувся похід, і одушевленно витали гостей із села та цим показали, що вони зовсім не солідаризуються із тим соціялістичним табором, що так вороже поставився до орґанізованого хлібороба.

Пополудні похід розділився на кілька ґруп, які розійшлися на раніше визначені, найбільші, історичні площі Праги, де були влаштовані віча, на яких виступали з промовами міністри та посли хліборобів.

Дуже велика ґрупа маніфестантів прибула на Градчани (колишнє місце осідку королів чеських, а тепер резиденція президента), де урочисто відбулися закладини памятника патріярхові чеських хліборобів — леґендарному Пржемислові Орачеві. Тут же селяне присягали працювати чесно та вірно для своєї держави й боронити її до останньої кроплі крови від ворогів внутрішних і зовнішніх.

В той час, коли відбувався похід Прагою, окремі депутації хліборобів були надіслані до найвищих достойників Чехословаччини — президента Масарика та до хоріючого вже від кількох місяців — премієр-міністра А. Швегли й передали цим своїм державним мужам поздоровлення від усього хліборобського люду Чехословаччини.

Вечером всі театри Праги були переповнені учасниками зїзду. Для них були поставлені, раніше приготовлені, кращі пєси із театрального репертуару столичних театрів.

Андрій Писарський.

Дописи.

Сущни, пов. Тернопіль. В ч. 34 соціялістично-радикального „Громадського Голосу“ знаходимо безіменну допись якогось клеветника на нашого пароха і декана Всч. о. Слюсара, котрому закидається, що жадає „за вінчаннє по 10 долярів“. Це є брехня. А натомісць правдою є що від 10 – 45 зл. ніхто з наших парафіян не платив вище за шлюб, а знаю, що неодні убогі безплатно шлюб дістали. Також неправдою є, немовби-то за час побуту у нас о. дек. Слюсара богато наших громадян перейшло на латинський обряд. Такі випадки були але ще перед приходом до нас о. Слюсара. Не дивуємося „Громадському Голосови“, що він цю клевету помістив, бо й на те він виходить, щоб подібними клеветами людий дурити. Ми парафіяни о. дек. Слюсара, бажаємо о. деканови здоровля, щоб дальше могли так працювати для добра Церкви і своїх парафіян, як дотепер. Це правда, що наш о. декан не радили парафіянам голосувати при виборах на листу ч. 22 лиш на ч. 18. Через це кількох наших радикалів не є вдоволені і вони пустились на клевету, але це боягузи, що зза плота стріляють.

М. Паливода.

Борщів. В нашім повіті важну повітову орґанізацію кооперативну, завдяки заячому серцеви деяких діячів, захопили люди, які між селянством ширять роздор і ворожнечу. Донедавна по селах не було шкідливого партійництва, аж кількох людий його внесло до сільських установ. Розвинено також шалену аґітацію проти приватних купців, яких називається „ундистами“ і тд. Взагалі борщівський повіт так засмічений, як може ніякий в Галичині. Тут треба перевести як найскорше ціпку орґанізацію, якаб всяким шкідникам вкоротила рило, бо як так дальше піде, то цілий повіт буде представлятись як руїна. Свідоме селянство безрадне, бо в Борщеві деякі діячі хотілиби на двох або і більше стільцях сидіти, а то тепер неможливе. Берімся до орґанізації, заким ґанґрина не огорнули цілого повіту. — Місцевий. (Від Редакції: Подібні дописи дістали ми з села Горошови і Пилипча, які свідчать, що з Борщева шириться заразу по селах руїнницькими елементами та однозгідно нарікають, що повітова орґанізація хибною політикою довела до того, що демаґоги виросли понад голову провідникам і їх за ніс водять.)

Костільники, пов. Бучач. В нашім селі, як що року, так і сего року Виділ Читальні „Просвіти“ занявся збіркою на „Рідну Школу“ і коли під церквою двох чесних господарів Микита Провальнюк і Никола Ружелюк розпочали між молодіжею збірку, в тій хвили зявився Яцко Клевчик, годованець і вихованок Николи Рутькового і запротестував проти збірки на „Р. Ш“. ось-якими словами: „Жебраки, рабівники, чого ви дрете людям очи, на що ви людей рабуєте? Гей, люди, ви на що даєте гроші, аби вивчувалися за ваші гроші панські тай попівські сини, аби відтак з вас шкіру дерли?“ Цими словами цей кирпичник всіх людей збаламутив. Річ ясна, що цей Яцко Клевчик вже не з одної печи хліб їв, насамперед був у партії „УНС“, весною 1927 р. спровадив до нас унсівського аґента І. Дмитрика, від котрого одержав ріжні інформації, в який спосіб *має руйнувати* українські товариства. Цей наш Клевчик натхнений духом аґента УНС. наробив богато роздору в селі, в кооперативі, в читальні і в аматорськім гуртку. Одним словом — все підупало. Перед виборами до сойму Клевчик був через кілька днів у партії „Сельроба“, а в день виборів від раня до полудня був у партії УСРП., а по виборах знов перейшов до УНСП, бо ця партія зі всіх йому найбільше сподобалася, бо ширить роздор поміж темними селянами. Ми свідоміщі селяни питаємо лікарства для нашого Клевчика, але не можемо знайти.

ЧИ ВИСЛАЛИ ВИ ДАР ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ??

З польського сойму.

Польський сойм молотить буджет, а тільки деколи це молоченнє переривають наглі внесення. Минулого тижня „Український Клюб“ вніс наглий внесок в справі замкнення 5 кляс української ґімназії в Станиславові. Наглість внесення мотивувала посолка Мілена Рудницька, довшою промовою. Сойм приняв наглість внесення, яким вважається міністра освіти і віроісповідань негайно привернути правильну науку в українській ґімназії в Станиславові. Це внесення відіслано до освітної комісії і воно прийде з відповідною ухвалою перед сойм. — При обговорюванню буджету міністерства справ закордонних забрав голос голова „Укр. Клюбу“, пос. Др. Дмитро Левицький і в довшій промові зазначив, що всі мирові трактати, які не є оперті на праві про самоозначення народів мусять заломитися. Неможливий є мир в часі, коли великий 40-міліоновий український нарід розділено на чотири частини і позбавлено його свого державного життя. Так само, як польський нарід, коли поділено його між три держави, не стратив надії на відзискання політичної незалежности, так само і український нарід твердо вірить, що відзискає свою державну незалежність і то в короткім часі, бо всесвітна війна ослабила заборчі держави і вони не в силі тепер удержати народів в неволі. — Другий раз забрав голос пос. Дмитро Левицький на засіданню сойму. Заявив він, що Українці обстоюють незалежність України і зединеннє всіх українських земель в одну державну цілість і будуть боротися за те законними середниками. Найбільшою помилкою польського уряду є те, що він уважає українську справу як внутрішну справу польської *держави. Кордони витичені в* Ризі називає пос. Левицький оманою і заявляє, що Польща повинна числитися з тим, що українська держава воскресне. Подібно промовляв і соціяліст-радикал Жук. Коли опісля зачав промовляти пос. Богуславський (він є родом Українець, але став перекінчиком) між українськими послами повстав великий галас і чути було оклики: Ганьба! Хрунь! Ковбаса! За царських часів брав 300 рублів за написаннє брошури про царів Романових. Рівночасно польські посли оплескували Богуславського. Це ще збільшує оклики: хрунь. Маршалок Дашинський дарем не кличе до порядку. По якімсь часі українські посли демонстративно опускають салю, а Богуславський плів теревені.

Що чувати в світі?

Большевики московські накоїли так багато лиха, що врешті самі бачать те і зачинають тонко співати. Оноді Сталін виголосив промову перед большевицькими проводирами і сказав, що тяжко буде большевикам жити в згоді з иншими краями. „Ціле сільське населеннє — говорив він — є проти нас. Ми є на воєнній стопі зі всіми соціялістичними і демократичними партіями европейськими. Чиж супроти того можемо ми сподіватись, що уратуємось через всякі концесії? Ми є окружені ворогами. Вони не так хотять нас змусити до того, щоб ми утворили республиканський лад — вони радше хотять нас винищити. Тому не заколисуймо себе до сну казкою про це, що наша большевицька держава може в згоді жити з капіталістичним світом. Ми як правовірні большевики мусимо закусити зуби і йти до нашої цілі“. — Очивидно ця промова Сталіна була призначена лишень для московських большевиків, бо Чічерін і його заступник Літвінов віддавна стараються переконати світ, що він може жити в мирі з большевиками. — Також другий большевицький вожака Бухарін виголосив промову на зїзді орґанізації комуністичної молоді (комсомол). Для пояснення пригадуємо, що большевики давніще утворили большевицькі товариства молодіжи, в яких перед молодіжею висмівають релігію, національні почування і т. д. Розуміється — проти того боряться батьки і стараються своїх синів і доньок здалека держати від большевицької *гнилизни. Але большевики* молодіж притягали до себе горівкою і забавами, серед яких дозволяли на розпусту. Та все таки останніми часами батьки зачали молодіж відтягати від большевицької розпусти. І от на зїзді комсомольців Бухарін говорив так: „Великою небезпекою для комсомолу є що-раз сильнійша релігійність, далі наново пробуджене національне почуттє, але найстрашніщим шкідником є большевицька бюрократія (урядовці), яка своїм помічником зробила горівку. Ми часто бачимо, що звязок з комсомолом удержується лишень при помочи горівки. Які наслідки має для большевиць-

А. І. КУПРІН.

КАЗКА.

Десь там у девятому царстві жив цар і цариця. Мали вони дуже багато дітей. Стільки мали дітей, що як цар ділив своїм синам добро, для наймолодшого сина нічо не осталося. Таки нічо йому не припало, ані одяг, ані кінь, ані хата, ані слуга... нічо... гей... Та як цар побачив, що скоро пійде до Бога на правду, скликав він синів і каже їм:

— Любі діти, я, може бути, скоро помру тай тому хочу вибрати споміж вас наслідника... але найвідповіднішого... Знаєте, що на границі мого царства є великий-превеликий густий ліс. А серед ліса стоїть мармурова палата. Лише тяжко там дійти. Неодин пробував це зробити, але не вернувся. Пожерли їх дикі звірі, русалки їх залоскотали на смерть, закусали їх їдовиті змії. Але ви йдіть сміливо... Хай вас не здержує ані страх, ані мудрі ради, ані думка про безпеченство... Перед воротами мармурової палати побачите трьох львів, прикованих до ланцюхів: одному на ймення Зависть, другому Злидні, третьому Сумнів. Льви з великим ревом нападуть на вас. Але ви йдіть сміло. В палаті, у срібній кімнаті, на золотім триніжку, обсипанім зорями, горить вічний вогонь. Тому памятайте мої слова: хто на тім огні запалить свічник і з ним вернеться до дому, той буде наслідником цілого мого царства.

Ну, й гарно, пійшли цареві сини в дорогу. Пійшов і наймолодший царевич. Скільки його відмовляли дворяни: і молодий ти і слабий і хоровитий, як-жеж ти йтимеш із старшими! — Але він їм відповідає:

— Хочу й я бути в мармуровій палаті й на святім огні запалити свій свічник.

І пійшов. Добре. Як було, так було, прийшли до ліса. Тоді говорили старші брати:

— І боїмося, і тяжко нам, і далеко через ліс іти. Пійдім навколо, може бути найдемо иншу дорогу.

А наймолодший сказав:

— Ви, брати, як вам завгодно, але я йду рівно, бо иншої дороги через ліс нема.

Брати йому відповідають:

— Ти, видно, дурний Івась, з тобою ми не можемо говорити. Зїдять тебе у лісі дикі звірі, або з голоду здохнеш.

Гей! Іде наймолодший син, іде один день, два дні, три дні. А ліс усе густійший. Галуззя бє його по лиці, рве на ньому одяг, вовки виють за ним, а він таки йде. На деревах гойдаються залізно-волосі русалки і кличуть його до себе!

— Прийди до нас! Куди ти йдеш? Нема ніякої мармурової палати. Все те лише казка, дурна видумка й уява. Прийди до нас! Житимеш весело й безжурно, будемо розвеселювати себе музикою і співати. Ходи до нас!

Але він не слухає, а йде все дальше й дальше. Врешті впав йому кінь... А ліс усе густіщий та густіщий. На кожному кроці спиняли його яруги, глибокі долини, лісові гущавини... Опустили сили царевича... Звалився на холодну землю й вже думає, що прийшов йому кінець:

— Певно, — думає — що й нема ніякої мармурової палати. Краще було не йти сюди, а остатися при русалках. А тепер пропаду нізащо, тай нема нікого, щоби поховав мене...

Лише подумав це, нараз і не знаєш відкілля зявилася перед ним русалка у білім одінню наче сніг і каже йому:

— Чому, царевичу, попадаєш у розпуку і журишся? Візьми мене за руку й ходи!

І як доторнувся її руки, зараз запримітив, що йому полекшало, встав і пійшов із гарною русалкою. А як дорогою ослабав і майже падав із змучення, русалка все кріпше стискає йому руку. І він одоліває змучення, кріпить душу й іде.

Пійшов царевич до палати. Не злякався львів: Сумніву, Злиднів і Зависти, що були на ланцюхах перед воротами, бо з ним була гарна русалка. Запалив святий огонь золотого престола, посипаного зорями, і пустився з ним до дому своєї царівни. А як вертався з палати, лежали льви перед палатою як звичайні пси й лизали йому сліди за чобітьми, ліс розступився й отворив йому широку рівну дорогу, а гарна русалка перемінилася в царівну (її зачарувала одна лиха чарівниця) і ніколи вже не покинула царевича. А з инших братів, одні злякалися й задержалися посередині, а инші вернулися до дому й ціле царство сміялосе з них. А наймолодший царевич зі своєю гарною царівною жиє в усякому щастю й добрі.

ПЄР ЛЬОТІ.

СОТВОРЕННЯ ЧОЛОВІКА.

Коли всемогучий Бог сотворив світ, зійшов із неба на землю, щоби матішити очи своїм твором. Наслідком його лету повіяв теплий вітрець, дерева похилили віття своє а білі лелії стали цвисти.

І ось зірвав одну лелію Бог і кинув у море. Вітер розколисав филі і вкрив лелію їх піною. В цюж мить із піни повстала жінка — як лелія ніжна, як море облудна, як піна морських филь проминаюча.

Найперше поглянула в морське плесо і сказала зі захватом:

— Ах, якаж я гарна!

Потім розглянулася цікаво довкола і подумала собі, що світ є таксамо дуже гарний.

Жінка вийшла на беріг. Усі цвіти землі розцвилися, як побачили її, а з неба гляділи міріяди зіниць, що ясніли з подиву. Так повстали зорі. Зоря богині любови спалахкотіла завистю і відтоді світить сто разів сильніще як инші.

Жінка похожала серед гарних лісів і піль, все захоплювалося нею — але не висловлювало словами свого захвату.

Тоді жінка зі скуки сказала:

— О, Боже! Ти сотворив мене гарну, але ніхто голосно не подивляє моєї краси!

Бог вислухав жінчине нарікання і сотворив силу-силенну птахів. Співали вони пісні одушевлені в честь жіночої краси, а вона слухала їх і сміялася радісно.

На другий день уже сприкрився їй спів птахів і знову звернулася до всесильного і сказала:

— О, Боже! Красу мою прославляє одушевлений спів. Та навіщож здалася мені моя краса, коли ніхто не відчуває бажання, щоби обняти мене і пригорнутися до мене.

Тоді Бог створив гарного вужа, що підлещувався їй. Оплів жінку і зісунувся до її ніг. Якийсь час жінка була вдоволена, але небаром стала нудьгувати і знову сказала:

— Ах, коби то я направду була така гарна, то певно найшовся-би хтось, що бажав-би наслідувати мене.

Щоби заспокоїти жінчині примхи, Бог сотворив малпу. Малпа наслідувала всі рухи жінки — і велику їй справляла тим втіху. Та ба, всього шість годин тривало це вдоволення.

Сказала зі сльозами в очах:

— Я гарна і мила! На мою хвалу птахи співають пісні свої, вуж стелиться мені до ніг, малпа наслідує мої рухи. Я є предметом подиву і лихої зависти. Тому зачинаю боятися. Ах, де я знайду оборону, коли хтось, руководячись завистю, зробить мені кривду?

Бог сотворив сильного льва, щоби боронив жінку. Але минуло три години і Бог знову почув її нарікання:

— Я гарна і пещена, а не маю нікого, кого я могла-би пестити! Таж годі мені гладити льва, котрий є величній, але страшний.

У цюж мить зявився перед жінкою пес, ласився до неї і скомлів радісно.

— Ах, яке то миле сотворіння! — сказала жінка і стала гладити пса. — Я дуже люблю його.

І мала жінка все, чого бажала, тай саме тому заволодів нею гнів. А щоби дати волю своїй люти, вдарила пса. Пес загаркав і втік, а як біг, вкусив льва. Лев заревів страшно і також кинувся втікати; притиснув лабою вужа. Вуж сховався у яму, награпив тут малпу — малпа заверещала і сховалася на дерево. Птахи налякалися її — і геть відлетіли.

— Ах, яка я нещасна! — сказала самолюбна жінка — пестили і хвалили мене, коли я була весела, колиж я розгнівалася, оставили мене саму. Все повтікало від мене. О, всемогучий Боже, благаю тебе, сповни мою останню просьбу і сотвори істоту, яка пестила би мене, гладила, боронила і служила мені, а рівночасно, щоби не мала охоти покинути мене в хвилі, коли я буду примхована; створи істоту, яка позволилаби робити зі собою все, що я захочу.

Бог задумався — і створив мужчину-чоловіка для жінки.

Др. Прийма Остап
орд. в Перемишлі, Ринок 12
в нутрішних і жіночих недугах,
просвітлює Рентґеном
висвітлює
кварцевою лямпою і Солюксом.

кої молодіжи пятика бачимо з цего випадку: Секретар одної комсомольської орґанізації став ліверантом дівчат до розпусти. І то не є виїмок, бо такі випадки трафляються частійше. З багатьох місцевостей приходять вістки, що провідники комсомолців ведуть розпустне життє і тд. Таку потіху мають большевики з комсомолців т. є. з большевицьких молодечих товариств, коли молодіжа відібрали віру а гуртували її лишень горівкою і розпустними забавами. — Досить того, що большевики бачать, що все валиться. Але щоби показати ніби-то свою силу, уладили большевики для постраху своїх підданих великий політичний процес в Москві. Цей процес названо неслушно „процесом проти німецьких інжінерів". Але така назва тут ні причім, бо німецьких інжінерів між обжалованими тільки трех, а решта 49 обжалованих — це самі „контр-революціонери", які стоять перед судом за те, що вони хотіли повалити большевицьку владу і тому в копальнях вугля над Доном допускались саботажу, Кажуть, що большевики навмисно видумали ці саботажі, щоби налякати всіх тих, що невдоволені большевицькою владою. Тому цей процес ведеться в великій театральній сали давної шляхотської (дворянської) палати, щоби богато робітників могли прислухуватися процесови і переконуватися про могучість большевиків. А щоби цей процес показувати в цілій державі, то кінові апарати здіймають образи з процесу і так тарахкотять, що не булоб нічо чути, що говорять обжаловані свідки, прокуратор, судді. Але большевики уставили величезні мегафони, які голос говорячих розносять по цілій великанській сали. Так отже большевики перемінили цей процес в велику кумедію — а все це в тій цілі, щоб возвеличати большевицьку могучість на глиняних ногах.

Німецький парлямент розпічне д. 8. червня свою першу сесію. Дотеперішнє міністерство подасться до димісії, а повстане нове, в якім соціялісти будуть грати першу скрипку. Як звісно, при виборах д. 20 травня соціялісти здобули 152 мандатів і є тепер найсильнішою партією в парляменті. Тому президент держави Гінденбурґ покликав до себе провідника соціялістів Лебе, щоби з ним порадитись, як сорягти зі собою партії, щоби вони мали більшість і утворили нове міністерство. Соціялісти є за тим, щоб вони разом з центровцями і демократами творили більшість. Але хотілиби також, щоб дотеперішний міністр закордонних справ Штреземан далі остав в міністерстві, бо ніхто в Німеччині не може його заступити. Але Штреземан є провідником німецько-людової партії. А тому, що до цеї партії належать багаті промисловці, соціялісти не хотять, щоб ця партія належала до більшости і разом з ними утворила міністерства. Годяться лишень на те, щоби Штреземан був міністром справ закордонних, але не як член німецько-людової партії, а як міністер фаховий т. є. такий, що на тім міністерстві розуміється дуже добре. Щоби позискати Штреземана, відбув з ним нараду соціяліст Лебе. Але Штреземан відповів, що він є головою німецько-людової партії і може бути міністром тільки як голова німецько-людової партії, т. є. він може бути міністром лиш тоді, як його партія буде належати до більшости. Так отже Штреземан забив цвях в голову соціялістам, бо з одної сторони вони не хотять разом іти з німецько-людовою партією, а з другої сторони — дуже бажають, щоб Штреземан був міністром, бо без него тяжко їм обійтися. Його імя зрослося від р. 1924 з заграничною політикою Німеччини, він впровадив Німеччину до Союзу Народів, він перевів угоду з Францією в Льокарно і Тоарі. Наради над тою справою трівають дальше.

Франція вела війну за два краї Альзацію і Льотаринґію. Це маленькі країни, що не мають навіть два міліони мешканців. І от відбиття цих країн від Німеччини коштувало Францію більше вбитих в силі віку людей, ніж всієї людности в тих краях, разом з дітьми і старцями. А що грошей видала Франція на цю війну? Врешті дістала ці краї, але має з тими краями великий клопіт. Альзатці домагаються автономії і то цілком законними засобами. Але це домаганнє для Франції є великою небезпекою, бо коли Альзація розведе аґітацію за автономією, то за її прикладом підуть всі краї, з яких зліплена є Франція. А тоді поминай Францію, як звали, бо вона розбиласяби на кілька частий. Тому уряд французький дуже гостро виступив проти тих Альзатців, що домагались автономії — арештував їх і врешті 14 обжалував за державну зраду та поставив перед суд. Головним обжалованим був священик о. Геґе (Haegy) і лікар Др. Ріклін. Але процес виказав, що це люди невинні та що їх суджено не за якісь ворожі для французької держави вчинки, але за їх переконання, що Альзації краще жилосяби, якби вона мала автономію. Отже суд увільнив 10 обжалованих, а засудив лишень чотирих на рік вязниці, і то лиш тому, що треба було ратувати повагу французького уряду, який хотів здусити всякі автономічні стремління Альзатців, і тому виточив процес, хоть не було за що. Але цим процесом не лишень що зблазнилася Франція, але ще більше роздула і прославила домагання Альзації. Цілий світ стоїть нині по стороні Альзатців, котрі є вірні Франції, бажають до Франції належати, але не як невольники, а як вольні з вольними.

Італія покрилась жалобою, бо єї літак „Італія" пропав в далеких підбігунових сторонах, де панує вічна зима. Як відомо всім, наша земля є кулею і обертається около оси, закінченої бігунами — північним і південним. На тих бігунах саме нема ніколи тепла — там панує страшна студінь. Щоби збагнути ті краї вічного леду, багато людий виправлялось туди, але лишень декому удавалось туди дістатись. Звичайно гинули ті смільчаки. Перед кількома тижнями виправився туди італійський ґенерал Нобіле на бальоні разом з 18 ученими людьми. Цей бальон „Італія" побудовано тільки до цеї подорожі і вивіновано його у всі прилади, а також бездротний телеґраф, щоби з літака кождої хвилі можна повідомляти світ, що з бальоном діється. І бальон „Італія" відлетів на північ. По дорозі боровся зі страшними бурями, але таки переміг їх і долетів до бігуна, але там з причини страшної бурі, снігів і леду не міг спуститися на землю, але з високости 700 метрів кинув італійський прапор. Опісля окруживши бігун, бальон „Італія" став вертати. Про це все ґенерал Нобіле повідомляв бездротним телеґрафом. Остатній раз доніс, що лід на морі тріскає з такою силою, що відламки леду з великою силою вдаряють о задну часть бальону. Опісля вже не прийшла ніяка вістка — отже бальон мабуть розбився. Не знати тільки, чи Нобіле разом з людьми згинув, чи може виратувався. Цілий світ інтересується тим і літаки та кораблі вирушили на північ шукати „Італії". Та ледви, чи знайдуть що. Мабуть Нобіле згинув разом зі своїми товаришами. От і це є причиною жалоби Італії, бо разом з ним згинули і учені італійські, які посвятили своє життє, щоб збагнути таємниці північного бігуна.

Югославія ненавидить Італію Причин до того назбиралось багато. Та найбільше болить Югославію це, що Італія силою забрала хорватську пристань Реку (Фіюме), а також деякі острови на побережу Дальматії. Югословянський уряд був безсильний супроти Італії і тому погодився з італійським насильством. А щоби мати спокій заключив з Італією договір в Неттуно, яким признав те все Італії, що вона силою забрала. Але цей договір дотепер не був ратифікований (потверджений) югословянським парляментом, а Італія безнастанно домагалась ратифікації. Врешті Югославія заповіла, що цей договір предложить свому парляментови. Ця вістка викликала велике обуреннє між населеннєм Югославії і воно зачало уладжувати демонстрації перед італійськими конзулятами, а рівночасно в Білгороді і Загребі відбулись великі демонстрації проти Італії. У відповідь на це в Італії розпочались демонстрації проти Югославії, а італійські студенти вдерлись силою до одного югословянського конзуляту, збурили його і зранили конзуля. У відповідь на це знову вибухли демонстрації в Югославії проти Італії і дотепер тривають. Югославська поліціяхотіла спинити демонстрації і з приводу того прийшло в Білгороді до кровавої боротьби між поліцією а демонстрантами. Дійшло до того, що між Югославією а Італією може легко прийти до війни—здержує обі держави від війни Англія і Франція.

Всячина.

Процесійний похід на пикулицькі могили відбудеться в неділю, дня 10. червня. Процесія вирушить точно о год. 3 попол. Делеґації і учасники взагалі збираються на площі коло катедр. церкви перед 3 год. Тогож дня о год. 11. передпол. відправиться панахида на Вовчу, на гробі бл. п. Фільца. В Пикуличах відправиться панахида за упокій душі бл. п. Марії Кололій.

Замісць вінця на пикулицькі могили складає Ред. „Укр. Гол." 10 зол. для українських інвалідів.

Надзірна Рада „Міщанської Каси" в Перемишлі, висловила одноголосно вотум недовіря Дирекції і тим самим її засуспендувала. Причина в тім, що Дирекція наміряла відступати мешканнє одному адвокатови, підчас коли українські установи потребують цего льокалю. Як довідуємось, цей винайм льокалю не є важний, бо не було в тій справі формальної ухвали Дирекції і протоколи засідань Дирекції нічо про це не знають.

Господарі потребують добрих машин щоб упоратися швидко й справно зі жнивами. Найкращі машини для збірки збіжжа, трав і сіна виробляє фабрика Krupp. Вона й виставила на вандрівнім ярмарку DIG в Липську найновіщі взірці того рода машин і ніхто не повинен оминути павільону Nr. 30 в 4. ряді зазначеного високим прапором, щоб не побачити їх.

ВІЗЛЯ БАЛЬЗАМ НА МОЗОЛІ
усуває певно без болів стверднілі нагніти і відтиски, згрубілі нарости та бородавки. Вирібка: **Н. Машевського**
АПТИКА під ЗВІЗДОЮ
Перемишль, вул. Францішканська 24
При тійже аптиці **ДРОҐЕРІЯ.**
Замовлення з провінції виконується відворотно.
Проситься добре уважати на адрес

Новинки

НІМЦІ НЕ ХОЧУТЬ КОМУНИ. В німецькій кольонії біля Одеси жила дівчина, що під впливом аґітації перестала ходити до церкви і жила на віру з одним большевицьким аґітатором. Це так обурило громадян, що вони обурені напали на дім і витягнули з нього дівчину. Опісля село уставилося в два ряди а нещаслива комуністка мусіла порейти серединою між рядами під градом буків. Після цих операцій комуністка опамяталась, ходить до костела, а свого любка вигнала.

СУД РАБІНА. До місточка Рівного на Волині приїхав жид-купець і заночував у маленькій жидівській гостинниці. Лягаючи спати поклав він свою мошонку, в якій мав 1.200 долярів і кількасот польських злотих, під подушку. Рано встав і пішов до міста, а гроші забув під подушкою. По дорозі нагадав собі, що оставив гроші, вернув зараз до гостинниці, але по грошах і слід пропав. Властитель гостинниці проклинався на чім світ, що він не бачив грошей. Тоді покликав його купець на суд перед місцевого рабіна. Рабін вислухав обі сторони й сказав, що він не має якраз часу рішати зараз їх справу, бо в другій кімнаті чекає на него другий чоловік, який хоче поради. Та ця справа не потріває більше як 10 — 15 мінут. Та щоби він не тратив марно часу, попросив властителя гостинниці, щоби йому позичив годинника. Тамтой дав охоче рабінови годинник. Та рабін не встиг замкнути дверей, дав годинник зараз свому слузі й сказав: Біжи до жінки властителя гостинниці й скажи, що її чоловік признався мені до всього й дав годинник на знак, щоб вона видала мошонку з грішми купця. Післанець вернув з мошонкою, а рабін передав її купцеви з усіма грішми. Слава про мудрість рабіна між жидами зросла.

ПРОПОВІДЬ В 100 СЛОВАХ. Недавно одно релігійне товариство в Америці визначило конкурсову нагороду за найліпшу проповідь, яка моглаб бути виголошена на протязі одної мінути і не числилаб більше, як 100 слів. Зпосеред багатьох проповідей, нагороду одержала проповідь о. Кароля Вебба пароха в Новій Оранії. Ту проповідь видрукувала ґазета „New York Churchman" і звучить вона так: „Будь ретельний зглядом Бога". „І провів цілу ніч на Божій молитві". (Єв. Луки 6. 12). „І прийшов по звичаю свому в день суботний до божниці" (Єв. Луки 4.16). Кілько разів занедбуємо честь Божу тільки тому, що здається нам, що не маємо часу! Застановімся через хвилю і обчислім, як небагато часу вимагає від нас Бог. Рік має 5.840 годин чування. Щоденне відмовленнє молитви Божої забирає 4 години річно, щоденне відчитуваннє 10 віршів святого письма забирає 9 годин річно. Недільне богослуженнє в церкві, що триває пересічно 1 годину, виносить 52 годин річно. Отже для нас самих лишається 5.775 годин річно. Коли стану перед Божим престолом в день останнього суду, чиж буду міг сказати, що я не мав часу".

ЛЮДИ БЮТЬСЯ — А МАШИНИ ПОЛОМАНІ. Було собі в місті Ґолян в Америці двох друзів-машиністів. Один з них оженився, тай запросив другого мешкати в себе. Отож випадало так, що як один був у праці, то другий лишався дома. Якось вертає той жонатий до хати несподівано — тай застає жінку в обіймах товариша. Посварилися та поєдинок. І то який! Сіли оба на льокомотиви, розіганалися і виїхали на себе. Машини розбилися, вони покалічилися та щей відповідати будуть перед судом за знищення державного маайа.

ДИТИНА НА РУКАХ ПОМЕРШОГО ВІТЦЯ. В Лондоні, на передмістю мешкав з жінкою і з трьома дітьми урядовець Роберт Равкіне. Раз вийшла його жінка до міста, а чоловік лишився з дітьми дома. Коли повернула до дому вечером, застала двоє дітий на подвірю, де вони бавились — а в хаті був сумерк і чути було плач дитини. Коли увійшла до хати, зі страху скаменіла. Єї чоловік сидів на креслі, а притиснена його рукою до грудий дитина плакала. Коли до чоловіка промовила, він не обзивався і сидів нерухомо. Прикликаний лікар сказав, що чоловік вмер від удару серця. Помимо того отець любу свою дитину сильно притиснув до грудей.

ЯК ВИГЛЯДАВ НАЙБІЛЬШИЙ ЗВІР? В скальних покладах в Америці знайшли кістяк гадини, яка давно вимерла. Цю гадину вчені називають „бронтозаврус". Ця гадина була довга на 28 метрів а важила около 54.000 кґ. (540 кірців). Найдений кістяк важить 18.000 кґ. В кадовбі тої гадини може поміститися 40 людий. Учені догадуються, що ця гадина була така могуча, що коли порушалася, то під нею дрожала земля, а голос єї розходився на кілька миль довкола.

Панна Кася
має поводження!

З поміж тисячів на мужа
Штука вибрати одного —
Та хто РАДІОН приніс Вам
В цього розум! Беріть того!

RADION
SAM PIERZE!

Хоронить білля!

КАРА БОЖА. В однім місті в Німеччині оголосив якийсь панок з Берліна відчит, у якому обіцяв доказати, що Бога нема. Богато людей зійшлося послухати ученого. Між иншими прийшов один коваль на прізвище Шмідт. Але цей пан замісць доказувати, що Бога нема, лаяв Бога і висмівав на всі способи а при кінці сказав: „Я доказав, що Бога нема. Якби він був, то повинен мене покарати за це, що я висмівав його, повинен післати ангела, щоб дав мені поза уха". На це підступає до промовця Шмідт і каже: „Бог тебе вислухав. Але, що не має ангелів для таких драбів як ти — то посилає Шмідта!" І гоп панка в карк пястуком. Усі люди почали бити в долоні і сміятися з панка — а той чим скорше втік зі салі.

ЯК КУРЯТЬ В СВІТІ? Скільки грошей пускається з димом, проте хай свідчить факт, що в Америці самого податку монополевого стягнено 375 міліонів долярів у 1927 році. (3 міліярди 375 міліонів золотих). В томуж році буджет воєнної фльоти виносить 318 міліонів дол. Значиться податок з тютюну покрив зовсім цей видаток. А на позір воно таке невинне!

УКРАЇНСЬКА ПІСНЯ ЗНОВУ ЛУНАЄ. Нюйорська раціо-надавча стація в Америці передала своїм слухачам концерт укр. пісень. Цей концерт так подобався, що з усіх сторін Америки посипалися прохання продовжати їх і Ню-Йорська стація тепер ще якийсь час надає укр. пісні. Коли чужинці захоплюються нашою піснею — то ми повинні ще краще розвивати її в себе. Ні?

ЗНОВУ ПОЛІЦІЯ. В місточку Вірки пов. Свентохловіцького переслухувано двох арештованих, які почали жалітися на знущання над ними пост. Вечорка. Повідомлений про це Вечорек, впав розярений до комісаріяту і револьверовими стрілами убив обох арештованих. Після цього хотів і себе вбити, але перешкоджено йому в тім і віддано до арешту.

ЗА ДІВЧИНУ посварились два парібки, Петро Гадиняк і Франц Вальчак, в дворі в селі Германовичах коло Перемишля. Врешті прийшло до бійки і Гадиняк так тяжко побив Вальчика, що його в дуже грізнім стані перевезено до шпиталя.

КІЛЬКО Є КАЛІК? Обраховано, що в Польщі є тепер 75.000 калік. З того: 16.440 сліпих, 33. 866 глухонімих і 24.995 без рук або без ніг.

ЩЕ РАЗ ГРОШІ. В попередному числі нашого часопису подали ми новинку про те, що гроші не принесли щастя одному фризієрови. Тими днями згинув в Америці якийсь Шеллей. Чоловік цей від смерти своєї жінки відчужився від світа так, що через 27 літ не виходив з хати, жив дуже бідно і сусіди ставляли йому щоденно страву на вікно. Усі вважали його за жебрака й милосердилися над ним. Колиж завважено, що через три дні Шеллей не брав їди, виважено двері і на підлозі знайдено його трупа. В біблії, що лежала на столі, найдено 7 міліонів в паперових грошах, з котрих цей скупар жалував собі цента, а які тепер дістануться його дальшим своякам.

СНІГ в часі лат. зелених свят впав в деяких краях. В Закопанім в Татрах впав досить великий сніг. Ще більший сніг впав в Австрії і то передовсім в Сольногороді, де так завіяло було, що залізниці не могли ходити. — Перед українськими Зеленими Святами така студінь панувала в Галичині, якої від 102 літ не була. В Перемишлі в ночи впала температура до 1° Ц. вище зера. За те в деяких околицях мороз знищив ярину, а в горах мороз був на 7° Ц. Цей рік заповідається дуже сумно. Через безнастанну студінь нічо не росте, яре збіже також марне. А коли узглядниться, що озимина в деяких околицях зовсім вимерзла, то й не дивниця, що сумне наше село. А тут безнастанно драчки: дай та дай. А звідка?

ГРАД. В кількох околицях впав град і знищив засіви. Це є пересторогою для наших селян, щоб вже тепер асекурувалися перед градобиттєм. Добре булоб, щоб „Дністер" оповістив, на яких умовинах приймає такі обезпечення.

СТРАШНА БУРЯ навістила околицю Valparaiso в Франції. В цілій околиці буря позривала доми, піднесла їх в гору, а опісля кинувши до землі, розбила їх. Багато людий згинуло. На морськім побережу стояв корабель. Буря кинула ним о скалу і розбила на кусні

НОВІ КНИЖКИ.

Меріям: **Чорний сніг.** *Нариси. Бібліотека льоґос 72 ст. 16°* — Отся збірка нарисів являється безумовно додатним явищем у нашій найновіщій новелістиці. Це малі виривки, фраґменти з життя, не вибрані по певній згори наміченій лінії. Завжди

щирі й безпосередні, такі, якими їх бачить автор. З цілої збірки віє, на мою думку, деяким неоправданим пессимізмом, і я взявби це їй за зле, оскільки творові взагалі можна брати за зле те, що є найглибшою істотою автора, себто його творчу перспективу. Кожда людина може дивитися на світ тільки своїми власними очима. І цей стан мусимо шанувати аж до тих границь, коли під занадто гострим кутом погляду змінюється обєктивна правда. Цей прогріх можемо закинути авторові подекуди в нарисі: „Дитина“, де малий хлопчина Мірончик, щоби тільки йти по лінії зору автора, снить про обручку, яка злітає з пальця мами, паде під ноги чужому панові і взагалі про речі, яких символічного змісту він, як дитина, безумовно не міг ще розуміти. Пять перших нарисів творять щось в роді одного циклю з темою супружої зради. Ця тема видно особливо зацікавлює автора, однак він старається висвітити її по змозі обєктивно і свойого субєктивного погляду на ці справи ніде не зазначує. „Цвіти“, „Пять листів“ а передовсім „Світ Романа Тронського“ з мистецьки обробленою казкою про щастя дають як найкраще свідоцтво про обсерваційний хист автора. На перше місце з поміж инших нарисів вибивається „Свист“ так природним схопленням сюжету як і його переведенням. Осібний розділ творять два нариси, зазначені девізкою: „У сутіні століть“. Перший з них: „На розмові“ це історичний фраґмент, може занадто відірваний і занадто пересяклий сучасним способом думання, щоби не робити аллюзій до недавно минулого і до політичних переконань автора, а через те не кидати тої самої тіни й на другий нарис „Смерть Куна з Кунсвальду“. Цих кілька уваг зовсім не затемнюють дійсної вартости збірки, яка крім цікавих сюжетів визначається гарною психольоґічною обрібкою, пливким, виробленим стилем і на загал гарною мовою поза кількома промахами нпр. ведучий поїзд, тішитися на щось (чехізм), повалз, усильно (польонізм). Булоб побажаним, щоби автор, з успіхом випробувавши свої сили в цій першій своїй прозовій збірці (Меріям є автором збірки віршів „Вечірні смутку“) не занедбував в дальшій своїй творчості прози, у якій, на мою думку, стоїть вище, як в поезії, і в якій починає давати правдиво вартісний вклад у нашу літературу. — В. Софронів.

Надіслане

БУВШИЙ ЕЛЕВ ВІДЕНСЬКИХ КЛІНІК

Др. М. ШАТНЕР

ординує

в хоробах нерв., легенів і серця від 12—1 і 3—6.

Перемишль, ул. Ягайлонська 10, I. п.

ТЕЛЕФОН 360.

Комітет будови церкви в Боляновичах пошукує будівничого. Пляни находяться в Народнім Домі в Мостисках. Оферти до 15. червня слати до уряду парохіяльного Боляновичі почта Гусаків.

Спеціяліст всіх недуг жіночих та акушер

б. лікар клін. в Берліні та Дрезні

Др. А. РАЙФ

Перемишль

Водна 2 (ріг Ринку). Телеф. 450.

Адвокат

Др. Микола Рибак

веде адвокатську канцелярію в Перемишлі при ул. Пілсудського 1. в льокали канцелярії бл. п. дра Т. Кормоша.

ДЕНТИСТ

Мед. Др. СТЕПАН ДМОХОВСЬКИЙ

б. лікар Поліклініки у Берліні

Перемишль, Колійова 1.

Усі в обсяг новітньої дентистики входячі роботи. Прецизійна техніка дентистична.

Спеціялістичне лічення осіб вразливих і нервових.

Др. Михайло Кос

лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11. (в почтовім будинку).

УВАГА

Не купуйте дзвонів по чужих фірмах, котрі Вас використовують, а в додатку дають Вам дзвони з лихої криці.

Найкращі, найтреваліщі, а крім того гармонійні і мельодійні дзвони дістанеться лише

в одинокій українській ліярні дзвонів

Михайла Брилинського

у Львові - Замарстинів ул. св. Михайла ч. 14.

Надзвичайна нагода для читачів „Україн. Голосу“!

Оминайте посередників, набувайте товари з фабрики, де за гроші, які видаєте в своїх околицях, одержите подвійну скількість товару. Фірма „**Wygoda Polska**“ висилає кожному комплет товарів

тільки за 33 зол.

а це: 3 м. подв. анґлійського бостону в наймодніших десенях або в гладких колірах: ґранатовім, синім, бронзовім і чорнім на мужеське убрання або жіночий плащ; 4 м. батисту в прекрасних десенях на цілу жіночу сукню; 3 м. зефіру на мужеську сорочку; 2 м. білого полотна на жіночу сорочку; 1 турецьку хустку на голову; 1 вафлевий ручник; 3 батистові хусточки до носа і 1 шовкову краватку. Це все разом висилаємо тільки за 33 зол. за посліплатою по одержанню листового замовлення. (Платити при відборі) Купуючий нічим не ризикує, бож коли товар не подобається, приймаємо його назад і звертаємо гроші. Хто пересилає 3 зол., не платить опісля коштів опаковання ані почтової оплати.

Замовлення адресувати: ФІРМА „WYGODA POLSKA“, Łódź, ul. Południowa 18.

Skrzynka pocztowa 482. Цінники висилаємо безплатно.

Добра коса — менче праці — більше сіна!

Доставляємо негайно **ПРАВДИВІ СТИРІЙСЬКІ КОСИ** з найліпшої сталі по отсих цінах:

довж. центим.:	60,	65,	70,	75,	80,	85,	90,	95,	100
ціна в зол.:	4,	4.15,	4.30,	4.40,	4.55,	4.70,	4.80,	5.10,	5.50.

Радимо замовляти гуртом, починаючи від 10 штук в гору.

Кошти пересилки поносить купуючий!

Молоток і бабка зі стирийської сталі за 2·50 зол.

Спілка Українських Аґрономів, Львів, Собіського 28.

Оказія для читачів „Українського Голосу“!

Кождий Українець повинен знати, що купуючи в Лодзі в нашій фірмі, оминає цілий ряд посередників і перекупців; отже замовляйте впрост з фабрики, де за гроші видані в ваших околицях одержите у нас подвійну кількість товару. Наша фірма хоче дати кождому можливість набуття товарів о половину дешевше як в ваших місцевостях, за які платиться при відборі. Відкриваємо висилковий відділ з котрого висилається кождому за післяплатою, по одержанню листового замовлення, **цілий комплет товарів тільки за 33 зол. а іменно:** 3 метри boston angle подвійної широкости в добрім ґатунку на добре мужеське убрання кельор чорний, ґранат, бронзовий і кавовий, 4 метри батисту на цілу дамську сукню в чудесних узорах, 3 метри зефіру на муж. сорочку, 2 метри білого полотна в добрім ґатунку на дам. сорочку, 1 рушник, 1 гарну турецьку хустку на голову, 2 пари скарпиток муж. і три батистові хусточки до носа. То все висилаємо в найліпших ґатунках тільно за 33 зол. Купуючий зовсім не ризикує, бо коли товар не сподобається приймаємо і звертаємо гроші. За опаковання і почтову оплату дочислюємо 3 зол. Замовлення просимо адресувати: **„Polska Produkcja“ Łódź, ul. Kilińskiego Nr. 44.**

Спробуй а переконаєшся!!

„фосфоліна“ до швидкого тучення свинь **„фосфоліна“**

побуджує апетит, зміцнює кости і протягом короткого часу прибуває на вазі подвійно. Почтова пачка 4½ кґ. — 9 зол. висилає за післяплатою

В. Ґ. Мушинський, Перемишль, Францішканська 2

МАЛИЙ ВИДАТОК — КОРИСТЬ ПОДВІЙНА!

Гуртовно! Позір! Детайлічно!

П. Т. Громадянство!

Отсим повідомляю, що крім гуртівного складу отворив я так як перед війною

детайлічний відділ

де без жадного примусу купна можна оглянути **найбільший вибір білля дамського і мужеського, панчохи, светери, парасолі, рукавички, прибори до подорожи як також в товарах ґалянтерії і моди.**

Про якість товару та дешевість в цінах самі переконаєтеся, а хто принесе зі собою отсей анонс одержить ще при закупні спеціяльний рабат 2%.

Заходіть! Переконайтесь!

З поважанням

ЛЕВ ЛЕВЕН ДІМ МОДИ І ҐАЛЯНТЕРІЇ Станиславів, Ринок ч. 15. ВХІД ВІД ВУЛИЦІ БЕРКА 3.

РІК ОСНОВАННЯ 1904. ТЕЛЕФОН 371.

ЖАДАЙТЕ у всіх кооперативах **МИЛА** Кооперативної Фабрики „ЦЕНТРОСОЮЗ“

радикально нищить блохи, шваби і всякі овади. — 1 пуделко 1 зол.

До набуття в аптиках і дроґеріях

Головний склад:

В. Ґ. Мушинський, Перемишль.

MYDŁO z LWAMI

одиноке — правдиве

Радіові апарати даром!

Німецька висилкова фірма в ціли реклями і широкого розповсюднення дає інтересантам в Польщі на власність більше число своїх першорядних радіових апаратів аж до чотиролямпкових апаратів.

Ніякі зобовязання не є з тим злучені. Малі кошти (видатки на пересилку, опаковання і тд. і тд.) має понести той, що замовляє.

Інтересанти зволять свою адресу виразно і докладно написану на почтовій картці надіслати до:

Radioversand E. Gräb & C. Rottloff Abtlg. X.

BERLIN N 4, Gartenstr. 100.

Др. Іванна Вітошинська ординує в діточих і внутрішних недугах в Перемишлі, вул. Миколая 6 (бічна Чарнецького).

Др. Роман Чайковський адвокат і б. апел. судця Перемишль, ул. Красінського ч. 47.

Найліпші чеські **МОЛОТІЛКИ** фабрики **I. KRATKY PREROV** продає фірма **ЙОСИФ ШАПУ** ТЕРНОПІЛЬ

склад рільничих машин

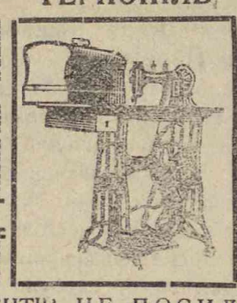

склад рільничих машин

АҐЕНТІВ НЕ ПОСИЛАЮ·

ЖАДАЙТЕ І УЖИВАЙТЕ одиноку найліпшу і своєрідну **ПАСТУ ДО ОБУВИ ЕЛЕҐАНТ** О. Левицької і Ски. Львів, Кордецького 51.

ДРОҐЕРІЯ і ПЕРФУМЕРІЯ МАҐІСТРА **М. ЛЯВФЕРА** ПЕРЕМИШЛЬ, Міцкевича 2 (побіч двірця колісового)

Матурістка учительської семинарії шукає лекції на селі до дітий в віці народної школи. Буде вести також „діточий садок“. Зголошесня до Адміністр. „Укр. Гол.“

Аптика і Дроґерія під „Звіздою“

істнуюча від 50 літ

в Перемишлі, ул. Францішканська ч. 24 (біля вежі)

поручає всякі аптичні ліки і всі артикули входячі в круг дроґерії

Тому кождий рільник повинен набувати коси

в фірмі

ФАБРИЧНИЙ СКЛАД РУЧНО КУТИХ КІС

Fr. Adamczak-Poznań, Wały Król Jadwigi 11.

Телефон 56-75. Фабрика істнує від р. 1835. Адрес телеґр. „KOSA“ Poznań.

Купно без ризика, бо кожду **косу куту ручно**, що в ужиттю показалабися недоброю, заміняється **безплатно і франко** на иншу. — О добрій якости моїх ручно кутих кіс свідчать низче подані 3 з богато тисяч похвальних листів.

West Chicago Ill., 3. 10 27.
R. R. Easton ave U. S. A.

ШАН. ПАНЕ Ф. АДАМЧАК

Отсим засилаю Панови сердечну подяку за прислані мені коси з Вашої фабрики до Зєд. Держ. Америки, котрі замовив мій брат для мене в Польщі. Єсьм дуже вдячний Панови за те. Є то коси незвичайні як під оглядом сталі так і викінчення. Тут таких кіс в ужиттю не видно.

Желаю Вам доброго поводження і численних замовлень, пишуся з пошаною

АНТІН ЙОРДАНЕК.

ШАНОВНА ФІРМА.

Засилаю подяку за добрі коси, котрі одержав, на замовлення, котрі є добрі в ужиттю, всі що одержали коси є дуже задоволені, бо всі 20 добре січуть. З поважанням А. ВІСЬНЄВСКІ

Проб. Любанє, пов. Нешавський, д. 18. 9. 27.

ШАНОВНИЙ ПАНЕ.

Замовлені мною коси в Вашій фірмі в кількости 20, то є 8 кіс ґатунок В і 12 кіс ґатунок С. котрі в ужиттю оказалися дуже добрі, за що Панови складаю подяку. З пошаною ЯН КАЛЬБАРЧИК

Завади, почта Телякі пов. Соколів.

Ціни на біжучий рік слідуючі:

cm.	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	120
A	10,25	11,—	11,75	12,50	13,25	14,—	14,75	15,50	16,25	17,—	17,90	18,50
B	8,—	8,50	9,—	9,50	10,—	10,50	11,—	11,50	12,—	13,—	золотих	
C	5,75	6,—	6,25	6,50	6,75	7,—	7,50	8,—	8,50	9,25	за 1 штуку	

Пояснення що до ґатунків A, B і C.

A. ґатунок кіс ручно кутих з солінґеновської сталі марки „Коса Познанська“ або „Костюшко“.
B. ґатунок кіс ручно кутих з солінґеновської сталі марки „Бартошувка“ о легкій вазі.
C. ґатунок кіс легких форми віденської (фасон менш колистий).

При відборі 1 туз. одноразово долучаю 1 косу безплатно.

Оселки і всякі прибори до кіс обчислюю користно. Висилаю за післяплатою, так що за пересилку платиться на почті. — — — — — — — **Аґенти з селянських сфер пожадані.**

Видавець і відвічальний редактор: Степан Навроцький

З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.